

juli 2006

eALDUS.20
gevallen

Er wordt de laatste tijd veel gevallen. Nog geen week nadat ons nationale voetbalteam uit de wereldkampioenschappen is gekukeld, heeft ons kabinet zichzelf pootje gehaakt en is op zijn muil gegaan. Alleen deze simpele feiten geven al reden genoeg tot schaamte, maar als ik kijk naar de manier waarop de feiten tot stand zijn gekomen, schaam ik me nog meer. Onder een slagregen van gele en rode kaarten zijn we hakkend en zingend de laatste voetbalwedstrijd doorgekomen, zeker geen staaltje van voetbal om trots op te zijn. Was ons elftal in het begin nog om aan te zien, het kabinet daarentegen rommelde en vocht vanaf het begin tot het bitter eind, toen eindelijk iemand ons verlostte en, zoals dat dan zo mooi heet, de stekker eruit trok.

Terwijl ik het kamerdebat over mij heen liet komen, dat toevalligerwijs net op een dag gehouden werd dat er geen voetbalwedstrijd was, zag ik ineens de parallellen tussen deze beide gebeurtenissen.

Een verzameling minder ervaren kamerleden, die aangetreden zijn na Fortuyn's grote schoonmaak, buitelen paniekerige over elkaar heen in een poging te redden wat er te redden valt. Op gelijke wijze probeerde ons, toch ook minder ervaren, voetbalteam desperaat in het WK te blijven. Twee jonge ploegen die leiding nodig hebben en dat is wat er juist aan ontbrak.

Leiderschap is niet populair in Nederland. Iemand moet de leiding hebben, zoveel is wel duidelijk, maar al te duidelijk moet die leiding toch ook weer niet zijn.

We sturen het liefst onszelf en roepen alleen om leiderschap als alles echt in de soep dreigt te lopen. Zelfsturende team, dat is onze droom, of meevoetballende leiders, die ook maar heel gewoon zijn. Wat niet kan is een leider die met de vuist op tafel slaat en zegt waar het op staat. Ook niet als een team van jonge honden nu juist schreeuwt om leiderschap.

Wat kunnen we dan ook vragen van de zwakke leiders die we zelf schijnen te willen, de Balkenendes en van Bastens staan een beetje aan de zijlijn te sputteren, sturen hier en daar een beetje bij en bidden dat het allemaal toch maar goed mag komen. Een succesvolle missie lijkt me te veel gevraagd voor dit leiderschap, maar wat we wel kunnen verwachten is dat ze een stap

ATTENTIE

**GROTE KANS OP
EEN VALLEND
KABINET
BALKENENDE**

terug doen als ze het niet blijken te kunnen. Toch is aftreden niet het sterkste punt van onze zwakke leiders. Misschien ook wel logisch, ze hebben immers nauwelijks macht en kunnen er eigenlijk ook niets aan doen. Gewoon blijven zitten en nogmaals proberen, dat schijnt de norm te worden. Geen leider die het in zijn hoofd haalt om bij een mislukking af te treden en geen volk die om zijn ontslag vraagt.

Zo vliegen we er bijvoorbeeld al bij de achtste finale uit en wat krijgt onze trainer? Een contractverlenging. Dank u wel voor de bewezen mislukking. Een beetje leider zou de eer aan zich zelf houden en terugtreden, maar de coach blijft en erger nog, heeft geen idee wat hij fout heeft gedaan. Naar mijn mening een goede reden om op te stappen. Als

**KANS OP HEVIGE
KAARTENREGEN**

het niet gelukt is en je weet niet wat je verkeert hebt gedaan, heb je niets geleerd en zal het volgende keer dus ook niets beter gaan. Neem je verantwoordelijkheid, zou ik zeggen en stap op! Geef iemand die wel weet wat beter kan een kans. Maar nee, dat gebeurt niet. In plaats daarvan hoor ik hem zeggen hoe lastig het is een team op te bouwen, dat kost tijd. En braaf knikt het volk.

Niemand hoor ik over Korea of Australië. Hoeveel tijd kostte het om daar uit het niets een team op te bouwen, toch geen twaalf jaar? In deze niet traditionele voetballanden wordt in geringe tijd een team klaargestoomd terwijl het met onze talenten jaren schijnt te moeten duren voordat het een beetje draait. Of die landen hebben een beter

ZWALKENENDE

VERHOOGT RISICO OP
ZWALKENDE PREMIER

GA NAAR HET
STEM-BUREAU
EN STEM OP
IEMAND ANDERS!

team of ze hebben een betere leider, u mag kiezen.

Nog treurige is die andere leider die geen verlies wil erkennen, onze premier. Hoofdschuddend staat hij het tumult rond hem gade te slaan. Hij laat het allemaal op zijn beloop en grijpt pas in als het al op het punt staat volledig in de soep te lopen. Tot overmaat van ramp is zijn ingreep ook nog die vonk die de gehele boel in de lucht laat vliegen.

Onze premier is dit allemaal slechts overkomen, het was niet zijn schuld. Twee gevallen kabinetten, een massa opgestapte ministers en de ene crisis na de andere, het was niet zijn schuld. Het overkwam hem slechts. Op de vraag wat hij er zelf van vindt, antwoordt hij dan ook zonder enige schaamte dat het voor hem persoonlijk niet zoveel be-ch

tekent en dat hij zich altijd met hart en ziel heeft ingezet.

Mijn broek zakt af! Het betekent voor hem niet zoveel dat het kabinet waar hij de leider van is in chaos ten onder gaat. Hij heeft zich ingezet met hart en ziel, dat moet maar genoeg zijn. Met al je inzet twee maal onderuitgaan betekent voor mij dat je niet geschikt bent voor die baan. Opstappen, maakt ruimte voor iemand die wel iets leert van zijn fouten. Of ze in ieder geval toegeeft, dat zou al heel wat zijn. Maar het volk schudt zijn hoofd en stemt waarschijnlijk wederom voor een sneu geval dat er ook niets aan kon doen en het met Balkenende 4 tot en met 8 nog maar eens moet gaan proberen. Er staan ons nog fijne jaren rariteiten-kabinetten en mislukte achtste finales te wachten. Aldus wens u sterkte.